

a nepochybnému zákonnému předpisu. Tak tomu v souzeném případě není. Stěžovatel vytýká, že poručník v žádosti o zvýšení výživného uvedl, že jeho poručenec chce navštěvovati dvouroční odbornou školu elektrotechnickou, že však mu bylo přiznáno zvýšení příspěvků na čtyři roky, protože prý je škola čtyřletá a že nižší soudy nehleděly k tomu, že nezletilec zažádal o odklad vojenské služby, patrně prý proto, by vynutil další důchod. Tato okolnost jest bez významu, má-li nezletilec na zvýšení právní nárok. Mimo to přehlíží stěžovatel — ač na to byl rekursním soudem upozorněn — že nižší soudy zjistily — a to i podle zprávy odborné školy — že studium trvá čtyři roky a že poručník výslovně rozšířil návrh na zvýšené výživné po čtyři ročníky. Dále vytýká stěžovatel, že ze srovnání prvního a druhého odstavce § 166 obč. zák. vyplývá, že nemanželský otec jest »především«, t. j. před nemanželskou matkou povinen jen k výživě, nikoli k výchově a k zaopatření. Nehledíc k tomu, že tu jde také o výživné, třebaže za účelem lepšího zaopatření nabytím vyššího vzdělání (srov. k tomu rozhodnutí č. 10.340 sb. n. s.), má zákon v § 166 druhý odstavec obč. zák. pod pojmem výživy na mysli nejen výživu v užším slova smyslu, nýbrž i výchovu a zaopatření dítěte podle odstavce prvního, jak to jest v nauce i praxi nesporné. Jde to najevo také z § 672 obč. zák., kde zákon k výživě počítá také »vyučování« a »výchovu«. Srovnávání s dětmi manželskými jest pro tento případ bez významu, neboť jde tu o poměr nemanželského dítěte k otci a o předpis § 166 obč. zák., jenž dává nemanželskému dítěti právo na výživu, výchovu a zaopatření podle majetkové mohoucnosti otce; čím jest tato mohoucnost silnější, tím je jeho povinnosti tužší. Na majetkových poměrech nemanželské matky, na niž přecházejí povinnosti podle § 166 obč. zák. teprve při nemohoucnosti otce, tu nezáleží. Pokud jde konečně o otázku zaopatření nemanželského syna dalšími studiemi a o výši příspěvku, stačí odkázati na důvody rekursního soudu, který mimo jiné také uvedl, že stěžovatel ani nenapadl zjištění prvního soudu, že sám přiznal k důchodové dani na rok 1929 čistý důchod 184.500 Kč, že jest vlastníkem továrny s domy a vilkami, železářského obchodu a přepychové vily. Za toho stavu věci jest lhostejno, má-li jmění 10.000.000 Kč a důchod ještě vyšší, neboť žádnou měrou nelze tvrditi, že by vyměřený příspěvek vybočoval z mezí jeho zjištěné hospodářské mohoucnosti a že by v tom bylo zřejmé porušení zákona.

Čís. 10928.

K odvolání prokury v poměru k třetím osobám ve smyslu čl. 118 obch. zák. jest oprávněn kterýkoliv z veřejných společníků, oprávněných k zastupování veřejné obchodní společnosti, třebaže jest k zastupování společnosti oprávněn jen kolektivně.

(Rozh. ze dne 31. července 1931, R II 226/31.)

Veřejnou obchodní společnost tvořily Klotilda a Ida Sch-ovy. Návrhu ldy Sch-ové, by byl povolen výmaz prokury Rudolfa Sch-a, r e j s t ř í

k o v ý s o u d vyhověl. Rozkladu Klotildy Sch-ové rejstříkový s o u d nevyhověl. D ů v o d y: Podle obchodního rejstříku jest Ida Sch-ová společnicí firmy D. Tvrdí-li rekurentka, že Ida Sch-ová přestala býti dne 1. ledna 1931 společnicí této firmy a že se celý podnik stal vlastnictvím Klotildy Sch-ové, nelze na toto tvrzení, které je předmětem sporu Ck III 12/31, vzítí zřetel, jelikož spor jest teprve v proudu. Má proto Ida Sch-ová ještě aktivní oprávnění k žádosti o zápis prokury Rudolfa Sch-a ve smyslu čl. 118 obch. zák. Rekursu Klotildy Sch-ové a Rudolfa Sch-a r e k u r s n í s o u d vyhověl a zamítl žádost Idy Sch-ové o výmaz prokury Rudolfa Sch-a. D ů v o d y: Podle § 22 nařízení ze dne 9. března 1863, čís. 27 ř. zák. má se soud obmeziti na zjištění žadatelova oprávnění na vydobytí navrhovaného zápisu, jak vyplývá ze zákona a z rejstříkového stavu. Poněvadž jest Ida Sch-ová dosud jako veřejná společnice zapsána, nelze přihlížeti k tvrzení stěžovatelů, že již není společnicí. Avšak nebyla oprávněna k žádosti, any podle stavu rejstříkového mohou společnost zastupovati jen obě společnice společně. Poněvadž zápisy do rejstříku působí v poměru společnosti k osobám třetím, nelze tu použití čl. 104, druhý odstavec, obch. zák., nýbrž čl. 118 obch. zák. Podle něho může každý společník, jenž jest oprávněn společnost zastupovati, odvolati prokuru s právním účinkem proti třetím osobám. Ana navrhovatelka zastupuje společnost jen kolektivně s druhou společnicí, byla vyloučena samostatně ji zastupovati a nemohla také prokuru sama zrušiti (rozh. nejvyššího soudu čís. 3686).

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Z právní povahy prokury (čl. 42 obch. zák.), založené na důvěře všech společníků, tedy i každého jednotlivého z nich k osobě prokuristy plyne, že v poměru k třetím osobám jest ve smyslu čl. 118 obch. zák. oprávněn k odvolání prokury kterýkoli z veřejných společníků, oprávněných k zastupování společnosti, pozbyl-li důvěru v prokuristu, třebaže k zastupování společnosti jest oprávněn jen kolektivně. Rozhodnutí čís. 3686, jehož se napadené usnesení dovolává, nedopadá sice docela na případ nynější, poněvadž tam nešlo o dva veřejné společníky k zastupování společnosti kolektivně oprávněné, avšak i v něm v podstatě se vychází ze zásady zde vyslovené, jež již v judikatuře jest ustálena (srov. víd. rep. nál. 233 a rozhodnutí tohoto nejvyššího soudu ve sb. n. s. 122 a neuveřejněné R II 2/25).

Čís. 10929.

Zjistiti, kolik připadá z výživného stanoveného jednotně smírem na manželské dítě a na bývalou manželku, nelze v nesporném řízení, nýbrž jen pořadem práva.

O návrhu manželského otce, by byla nově upravena jeho vyživovací povinnost k nezletilému dítěti vzhledem k jeho nynějším hospodářským